

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoPr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719203537
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8719203537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobkyne: E.. M.. X. H., D., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX/XX, XXX XX H., právne zastúpená JUDr. Ingrid Repková, advokátka so sídlom Ružová 33, 040 11 Košice, IČO: 31 309 861, proti žalovanému: Centrum pre deti a rodiny Vranov nad Topľou, so sídlom Dr.C.Daxnera 90/7, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 00 188 778, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Anton Hajduk, so sídlom Štúrova 101/5, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 31 992 081, o zaplatenie sumy 34.325 eura s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 17Cpr/12/2019-256 zo dňa 10.03.2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalobu zamietá.

II. Priznáva žalovanému voči žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou, súdu doručenu dňa 12.08.2019, v zmysle pripustenej zmeny žaloby domáhala toho, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 04.01.2018 do 27.01.2020 vo výške 34.325 eur a 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.03.2018 do zaplatenia, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.04.2018 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.05.2018 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.06.2018 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.07.2018 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.08.2018 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.09.2018 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.10.2018 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.11.2018 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.12.2018 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.01.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.308 eur od 01.02.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.03.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.04.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.05.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.06.2019 do

zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.07.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.08.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.09.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.10.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.11.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.12.2019 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.01.2020 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.02.2020 do zaplatenia, 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 1.433 eur od 01.03.2020 do zaplatenia.

Žaloba bola odôvodnená tým, že žalovaný, s ktorým uzatvorila pracovnú zmluvu 01.11.2009 v znení jej zmeny z 29.10.2010, v ktorej bol dohodnutý druh práce špeciálny pedagóg, jej dal 29.04.2013 výpoveď z pracovného pomeru, ktorá však bola výpoveďou neplatnou o čom rozhodol súd právoplatne k 04.01.2018. Po právoplatnosti rozsudku dňa 04.01.2018 domáhala sa u žalovaného, aby jej umožnil pracovať a pridelovať prácu. Žalovaný jej prácu neprideloval, čo považuje žalobkyňa za prekážku v práci na strane zamestnávateľa v zmysle § 142 Zákonníka práce a má jej preto zaplatiť náhradu mzdy ako žalobou žiada.

Súd konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, majúc za to, že jej chýba právny základ. Žalobkyňa svojvoľne, bez ospravedlnenia, po právoplatnosti rozsudku nenastúpila do práce, nikdy sa od 04.01.2018 fyzicky nezapísala do evidencie zamestnancov. Zákon nepredpisuje zamestnávateľovi žiadnu povinnosť, aby vyzýval zamestnanca na nástup do práce, ale iba povinnosť umožniť žalobkyni pracovať podľa pracovnej zmluvy. Nezáujem žalobkyne skutočne pracovať sa prejavil v tom, že pracovala inde.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobkyňa bola zamestnaná u žalovaného na základe pracovnej zmluvy z 01.11.2009 najskôr na dobu určitú do 31.10.2010, následne na základe dohody o zmene pracovnej zmluvy z 29.10.2010 na dobu neurčitú s druhom práce špeciálny pedagóg. Žalovaný dal dňa 29.04.2013 žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru. Okresný súd Vranov nad Topľou v konaní sp.zn. 3Cpr/1/2013 rozsudkom z 07.10.2016 určil, že výpoveď z pracovného pomeru z 29.04.2013 je neplatná, pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovaným trvá. Nárok žalobkyne na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 04.01.2018.

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 3Cpr/1/2018 z 01.07.2019 súd priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy vo výške 8.860,16 eura s príslušenstvom za obdobie od 01.08.2013 do 31.07.2014.

Pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil dohodou o skončení pracovného pomeru s poukazom na dôvody uvedené v § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce k 27.01.2020.

Žalobkyňa po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 3Cpr/1/2013 dňa 04.01.2018 zasielala žalovanému podania, v ktorých poukazovala na predmetný rozsudok. Poukázala na žiadosť o ďalšie zamestnávanie z roku 2013 s tým, že povinnosťou žalovaného je umožniť jej ďalej pracovať podľa pracovnej zmluvy a pridelovať jej prácu, k čomu nedošlo. Výzvy na umožnenie plnenia pracovných povinností zo strany žalobkyne boli datované 07.01.2018, 03.05.2018, 14.06.2018, 06.07.2018, 13.08.2018, 03.09.2018, 22.10.2018, 12.11.2018, 03.12.2018, 23.01.2019, 18.02.2019, 19.03.2019, 25.04.2019, 22.05.2019, 30.06.2019, 26.07.2019, 26.08.2019. Žalobkyňa žalovanému poštou zaslala dňa 05.12.2019 oznámenie o nástupe na dočasnú pracovnú neschopnosť a doklad o práceneschopnosti. Dňa 02.01.2020 sa žalobkyňa dostavila do sídla žalovaného. Následne od 07.01.2020 sa stala opätovne práceneschopnou.

Dňa 02.01.2020 žalovaný upozornil žalobkyňu, že je povinná plniť pracovné povinnosti podľa platnej pracovnej zmluvy. Doposiaľ neodpracovala ani jeden deň. Z uvedeného dôvodu zamestnávateľ jej nemôže poskytnúť žiadnu mzdu, je pripravený plniť si záväzky z platne uzatvorenej pracovnej zmluvy. Na základe zisteného skutkového stavu mal súd prvej inštancie za to, že žaloba dôvodnou nie je. Žalobkyňa nepreukázala, že by jej žalovaný v rozhodnom období neumožnil pracovať v súlade s pracovnou zmluvou. Podľa súdu prvej inštancie nestačí iba formálna výzva zo strany žalobkyne s námietkou, že zamestnávateľ jej neprideluje prácu, zo zákona nevyplýva povinnosť zamestnávateľa vyzvať žalobkyňu k nástupu do práce, zamestnávateľ má povinnosť umožniť zamestnancovi výkon práce podľa pracovnej zmluvy. Bolo preukázané, aj napriek zmene organizačnej štruktúry u žalovaného v roku 2019, realizovanej vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie a osobu žalobkyne, že žalovaný bol pripravený umožniť žalobkyni výkon práce v pozícii špeciálny pedagóg. Žalobkyňa neprejavila skutočný záujem pracovať u žalovaného po 04.01.2018 a to aj vzhľadom na existenciu pozície žalobkyne ako konateľky a existenciu jej pracovného pomeru v súkromnom centre. Podľa súdu prvej inštancie, za danej dôkaznej situácie bolo by priznanie nároku na náhradu mzdy aj v rozpore s dobrými mravmi. Žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na čl. 2 Zákonníka práce a ustanovenie § 142 ods. 1 a ods. 3 Zákonníka práce.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP, na základe úspechu vo veci.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Podľa žalobkyne záver súdu je nesprávny. Poukázala na to, že samotný žalovaný vo vzťahu k súdu uviedol, že funkcia špeciálneho pedagóga, ktorú žalobkyňa vykonávala, bola dňom 01.09.2014 zrušená. Ak takáto funkcia nebola u žalovaného zriadená, t.j. žalovaný jej neumožnil pracovať podľa pracovnej zmluvy, pretože pre ňu prácu dohodnutú v pracovnej zmluve nemal, bola tým priamo zo strany žalovaného preukázaná prekážka nemožnosti prideľovať jej prácu podľa pracovnej zmluvy. Dôkazom o nemožnosti prideľovať jej prácu je aj dohoda o skončení pracovného pomeru medzi ňou a žalovaným z 27.01.2020, v ktorej je uvedené, že dôvodom je rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene z dôvodu zrušenia pôvodného pracovného miesta zamestnanca, v dôsledku ktorého sa zamestnanec stal nadbytočným. Podľa žalobkyne žalovaný po zrušení pracovného miesta dňa 01.09.2014, na ktorom žalobkyňa podľa pracovnej zmluvy mala pracovať, toto nezriadil, ani po tom ako súd rozhodol, že pracovný pomer trvá. Súd tak nesprávne vyhodnotil tvrdenie žalovaného, že tento „bol“ pripravený umožniť žalobkyňi výkon práce v pozícii špeciálny pedagóg. Žalovaný však reálne nevykonal žiaden krok na vytvorenie funkcie špeciálneho pedagóga. Od 01.04.2018, t.j. po právoplatnosti rozsudku, nezmenil organizačnú štruktúru tak, aby mohla žalobkyňa nastúpiť na toto pracovné miesto. Ak podľa platnej organizačnej štruktúry neexistovalo pracovné miesto s druhom práce, ktorý mala žalobkyňa vykonávať, je dostatočne preukázané, že ani žalovaný ako zamestnávateľ jej takúto prácu prideľovať nemohol. Skutočnosť, že v rozhodnom období pôsobila ako konateľka v súkromnom centre, nemá vplyv na pracovnoprávny vzťah, keďže nie je vylúčené, aby zamestnanec, ktorý je v pracovnom pomere, bol zároveň aj konateľom spoločnosti. Žalovaný ju prvýkrát vyzval na nástup do práce 05.12.2019 po rozhodnutí Ústavného súdu o sťažnosti žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 3Cpr/1/2013. Pokiaľ súd prvej inštancie zamietnutie žaloby odôvodnil aj poukazom na rozpor s dobrými mravmi, má za to, že nepriznanie alebo krátenie náhrady mzdy s poukazom na dobré mravy, najmä ak pracovný pomer trvá, Zákonník práce neumožňuje. Za obdobie, keď bola v pracovnom pomere u neho, nevykázal ani jeden deň neospravednenej neprítomnosti v práci, žiadnym listom ju neupozornil na povinnosť byť v práci, resp. dôsledky jej neprítomnosti v práci. Potvrdil, v zápočte doby zamestnania, to, že aj od 04.01.2018 bola u neho zamestnancom.

Žalobkyňa namietala aj rozhodnutie súdu o náhrade trov konania, majúc za to, že v prejednávanej veci existovali dôvody hodné osobitného zreteľa. Uzatvorenie pracovnoprávneho vzťahu podľa nej je možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, podaný návrh sa opiera o trvanie pracovného pomeru medzi stranami sporu pričom s pracovným pomerom je spojený nárok na zaplatenie mzdy alebo jej náhrady. Žiadala preto, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že jej žalobe vyhovie a prizná jej nárok na náhradu prvoinštančného ako aj odvolacieho konania alebo aby rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že má za to, že je potrebné aby odvolací súd odvolanie žalobkyne odmietol nakoľko nemá náležitosti podľa § 363 CSP; pokiaľ ho neodmietne, aby rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdil. Podľa žalovaného v odvolaní absentujú odvolacie dôvody, žalobkyňa neidentifikovala v akom konkrétnom pochybení vidí naplnenie jednotlivých odvolacích dôvodov, teda svojim odvolacím dôvodom nevymedzila obsah. Podľa žalovaného všetky skutočnosti uvedené v odvolaní sú nedôvodné. Skutočnosť, že funkcia špeciálneho pedagóga bola počas súdneho konania zrušená ešte neznamená, že žalovaný nemohol žalobkyňi poskytovať prácu podľa pracovnej zmluvy tak ako to tvrdí v odvolaní, ak by fyzicky nastúpila do práce. Žalovaný veľmi rozumne počas súdneho sporu zlúčil funkciu špeciálneho pedagóga s funkciou vedúcej výchovy, teda počas súdneho sporu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou nemusel na uvoľnené miesto prijať iného špeciálneho pedagóga, teda takto podľa výsledkov sporu by opäť zriadil pôvodnú funkciu, ktorú by v prípade záujmu pracovať žalobkyne pre neho ďalej obsadil opäť žalobkyňou. Teda neexistencia výlučného pracovného miesta špeciálnej pedagogičky počas súdneho sporu, resp. aj po ukončení súdneho sporu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou ešte neznamená, že po skončení sporu nemohla žalobkyňa nastúpiť na svoje pôvodné miesto a preto tvrdenie o existujúcej prekážke je irelevantné a účelové. Žalobkyňa sa osobne nikdy nedožadovala výkonu práce. Nikdy neprišla na pracovisko jednať ohľadom svojho nástupu a nie to ešte chodiť do práce. Nikdy počas celej doby, za ktorú žiada náhradu, sa nezapísala do evidencie. Nikto jej nezakázal prísť do práce, ale ani nedal výpoveď. Nikdy osobne neprejavila vôľu pracovať. Dožadovala sa práce len formálne,

ale nie fakticky. Rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky žalovaný stratil poslednú možnosť ako zvrátiť podľa neho nezákonné rozhodnutie vo veci neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Vtedy vedel, že ak žalobkyňa naozaj prejaví záujem ďalej u žalovaného pracovať a fyzicky nastúpiť do práce, bude povinný opäť vrátiť organizačnú štruktúru do jej pôvodného stavu, aby jej umožnil výkon práce. Preto až dňa 05.12.2019 písomne žalobkyňu vyzval, aby vedel, ako bude reagovať na písomnú výzvu o nástupe do práce a či má skutočne ešte záujem pracovať. To, že následne ihneď ochorela a dala si vystaviť pracovnú neschopnosť len svedčí o tom, že nikdy nemala záujem skutočne nastúpiť do práce. Jej cieľom bolo vždy len maximálne využiť žalovaného. Podľa žalovaného nie bezvýznamným dôvodom, prečo skutočne nenastúpila do práce, boli aj jej skutky, ktoré boli predmetom výpovede, a na ktoré si jej kolegovia dobre pamätali, nakoľko chodili svedčiť pred súd. Morálne poklesky boli pravdepodobne rozhodujúcou skutočnosťou, že nikdy fakticky do práce nastúpiť nechcela, len vyčkávala s mylným pocitom, že ak ju zamestnávateľ nevyzve, tak nemusí pracovať a že za to ešte dostane aj mzdu. Žalobkyňa by tak chcela odmenu za nevykonanú prácu. Zabúda pritom na to, že mzda patrí iba za vykonanú prácu. Za žalované obdobie žalobkyňa žiadnu prácu nevykonala. Žalovaný vôľu umožniť žalobkyňi pracovať jasne deklaroval novými platobnými výmery pre žalobkyňu. Nikdy jej ústne ani písomne neoznámil, že pre ňu prácu nemá a ani nikdy nenastala skutočnosť, že by jej neumožnil pracovať. Navyše vo svojej organizačnej štruktúre mal vždy funkciu špeciálneho pedagóga a preto nemal žiadne prekážky, pre ktoré by žalobkyňa z tohto dôvodu nemohla vykonávať prácu. Žalovaný taktiež poukázal na to, že je to zamestnávateľ, ktorý rozhodne o tom, čo považuje za prekážku na jeho strane a tá musí objektívne existovať a vzťahovať sa na všetkých zamestnancov. O tom, čo sa považuje za prekážku nikdy nerozhoduje konkrétny zamestnanec a táto nemôže vyplývať z jeho subjektívnych dôvodov. Žalovaný nesúhlasil ani s odvolacími argumentmi žalobkyne vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania. Žalovanému nemôže byť na škodu, že žalobkyňa podala nedôvodnú žalobu, že viedla vykonštruovaný súdny spor. V konaní bola oslobodená od platenia súdneho poplatku, nevznikli jej žiadne finančné ťažkosti. Keďže náhrada mzdy pre neplatné skončenie pracovného pomeru jej bola vyplatená v plnej výške a v súčasnosti poberá a aj poberala mzdu vyššiu ako sudcovia. U žalobkyne sa tak nejedná o žiadne sociálne aspekty, majetkové a zárodkové pomery nakoľko má vysoký plat. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne buď odmietol alebo aby rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, uplatnil si tak tiež nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu uviedla, že jej odvolanie spĺňa všetky zákonné náležitosti, nie sú dôvody na odmietnutie jej odvolania. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uvádza, že zlúčil funkciu špeciálneho pedagóga s funkciou vedúceho výchovy počas súdneho sporu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, týmto opätovne potvrdil, že funkciu, ktorú žalobkyňa vykonávala zrušil. Je tak zrejme, že u žalovaného neexistovalo pracovné miesto špeciálnej pedagogičky, na ktoré by mohol žalovaný žalobkyňu po právoplatnom rozhodnutí súdu o určení trvania pracovného pomeru prijať. Tvrdenie žalovaného o tom, že sa osobne nikdy nedožadovala výkonu práce je zavádzajúce, pretože písomne aj osobne sa dožadovala priradenia práce. Žalobkyňa poukázala na to, že zmena organizačnej štruktúry žalovaného podlieha predchádzajúcemu schváleniu Ústredím práce sociálnych vecí a rodiny. Žalovaný tak nebol bez predchádzajúceho schválenia týmto orgánom oprávnený meniť organizačnú štruktúru. Mal požiadať svojho zriaďovateľa o schválenie zmeny organizačnej štruktúry, čo však neučinil, dôkazom čoho je aj dôvod skončenia pracovného pomeru medzi žalovaným a ňou ako dôvod, je uvedený § 63 ods. 1 písm. b). Pokiaľ žalovaný vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania poukazoval na jej majetkové pomery ohľadom vyplatenej náhrady mzdy vo výške 8.660 eur na základe rozhodnutia súdu, ide o sumu nepomerne nižšiu, než ktorú by žalobkyňa dosiahla ako mzdu ak by mohla u žalovaného riadne pracovať a nie takmer 4 roky sa so žalovaným súdiť o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru; žalovaný k reakcii na túto písomnosť uviedol, že žalobkyňa zvyrazňuje nepodstatný fakt, t.j. to, aká bola organizačná štruktúra žalovaného v čase po jej úspešnom spore o vyslovenie neplatnosti výpovede. Zabúda na to, že rozhodujúcou skutočnosťou bolo to, či sa osobne aspoň raz pokúsila dostať na pracovisko za celú dobu, za ktorú žaluje náhradu mzdy. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie takáto skutočnosť nevyplýva, všetko ostatné je irelevantné. Žalobkyňa bezvýznamne upriamuje pozornosť na výsledok súdneho sporu, v ktorom jednoznačne boli preukázané jej morálne poklesky, avšak spor vyhrala iba na základe konštatovania odvolacieho súdu, že formálne nebola dodržaná lehota, pretože výpoveď mala dať zastupujúca štatutárna zástupkyňa a nie až nový riaditeľ.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, v zmysle

zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 30.07.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobkyne nebolo opodstatnené.

6. Odvolacia argumentácia žalobkyne, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení súdom, na tvrdení o nesprávnom právnom posúdení veci a bez bližšej špecifikácie aj na tvrdení o existencii inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

7. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplynuli ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Vadou konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie je pochybenie súdu v jeho procesnom postupe, ale za predpokladu ak mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to ako súd viedol spor), znemožňujúca strane realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na faktickú meritórnu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesenie z 13.08.2018, sp.zn. 4Cdo/104/2018).

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, jeho právnym posúdením a zhodnotením procesného postupu prvoinštančného súdu dospel odvolací súd k záveru, že odvolacieho dôvodu nemohli byť základom pre zmenu ani zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

11. Žaloba je, čo sa obsahu týka, úkonom, ktorým žalobca vymedzuje subjekty, predmet a obsah žalobou začatého súdneho konania. Sporové konanie je kontradiktórne, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí túto skutočnosť v prvom rade tvrdiť a k tvrdenej skutočnosti predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže.

12. Žalobkyňa, právne zastúpená, podala na súd žalobu, predmetom ktorej, v zmysle právneho záujmu, ktorému mala byť poskytnutá ochrana, bolo zaplatenie náhrady mzdy pre prekážku v práci na strane žalovaného, nepripustenie žalobkyne k práci, neprideľovanie práce podľa pracovnej zmluvy. Argumentácia smerujúca k tvrdeniu oprávnenosti žalobou uplatneného nároku bola, ako zo spisu vyplýva, založená na tvrdení o tom, že žalovaný pre ňu prácu podľa pracovnej zmluvy nemá, keďže v jeho organizačnej štruktúre pracovné miesto špeciálneho pedagóga, ktoré bolo ako druh práce dohodnuté v pracovnej zmluve nie je, pričom žalobkyňa žalovanému zaslala niekoľko výziev, obsahom ktorých, okrem iného, bolo oboznámenie žalovaného s tým, že jej pracovný pomer u žalovaného trvá a je jeho povinnosťou umožniť jej ďalej pracovať podľa pracovnej zmluvy a prideľovať jej prácu. Výzvy boli odosielané, čo preukázala, v období od 07.02.2018 do 26.07.2019 a podľa žalobkyne žalovaný na ne nereagoval.

13. Povinnosti zamestnávateľa prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, ktorej sa žalobkyňa výzvami domáhala, recipročne zodpovedá povinnosť zamestnanca vykonávať pre zamestnávateľa osobne prácu dohodnutú v pracovnej zmluve (§ 47 ods. 1 Zákonníka práce). Platí pritom, že zamestnanec musí byť reálne pripravený, schopný a ochotný pre zamestnávateľa prácu

konať, uvedené sa pritom neprejavuje deklaratórnymi vyhláseniami o pripravenosti, schopnosti a ochote výkonu práce, ale tak, že zamestnanec s druhom dohodnutej práce, ktorá vyžaduje osobnú prítomnosť na pracovisku, sa v určenom čase na konkrétne pracovisko za účelom výkonu práce dostaví. Ak napriek uvedenému je zamestnávateľ nečinný, zamestnancovi prácu nepridelí alebo v tejto situácii požiadavku zamestnanca odmietne, vtedy je naplnený predpoklad prekážky v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, následkom čoho je povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy.

14. Žalobkyňa súdu nepreukázala to, že sa na pracovisko žalovaného dostavila a že žalovaný jej prácu nepridelil, bola to pritom ona, ktorú toto dôkazné bremeno zaťažovalo.

15. Neprináleží súdu hodnotiť pohnútky, ktoré žalobkyňu v tomto smere k nečinnosti viedli. Podstatný je fakt, že ani kumulácia viacerých písomností z jej strany žalovanému, obsahom ktorých bolo vyzývanie k tomu, aby jej bola žalovaným pridelovaná práca, nemohla nahradiť to, že nepreukázala reálnu pripravenosť k výkonu dohodnutej práce. Pokiaľ mala žalobkyňa za to, že zo strany žalovaného nemohol byť splnený predpoklad jeho pripravenosti pridelovať jej prácu nakoľko pracovná pozícia špeciálneho pedagóga sa v rozhodnom čase v organizačnej štruktúre žalovaného nenachádzala, je potrebné uviesť, že nie je na zamestnancovi hodnotiť, či zamestnávateľ prácu skutočne má alebo nie. Na uvedenom nič nemení to, že pracovný pomer strán sporu napokon skončil dohodou z dôvodu rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene z dôvodu zrušenia pracovného miesta zamestnanca, v dôsledku čoho sa zamestnanec stal nadbytočným. Dohoda bola uzatvorená 27.01.2020, podľa stavu k uvedenému dňu, pričom predmetom konania bol nárok na náhradu mzdy za obdobie január 2018 až november 2019.

16. Vychádzajúc z dôvodov uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto rozhodnutia má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie, pokiaľ žalobu zamietol, rozhodol správne. Jeho rozhodnutie vychádza z riadne zisteného skutkového stavu, ktorý správne právne posúdil a neboli zistené ani žiadne procesné pochybenia, potenciálne schopné ovplyvniť správnosť jeho rozhodnutia, čím nebol naplnený žiadny zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej.

17. Správne rozhodnutiu o zamietnutí žaloby zodpovedá aj správne rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Žalobkyňa bola v konaní neúspešná, žalovanému preto vznikol nárok na náhradu trov, ktoré mu s konaním vznikli. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala ustanovením § 257 CSP s poukazom na to, že pre rozhodnutia na základe tohto zákonného ustanovenia mali existovať dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v tom, že medzi stranami sporu bol uzatvorený pracovnoprávny vzťah, je potrebné uviesť, že aj keď rozhodovanie súdu musí vychádzať z osobitnej zákonnej ochrany postavenia zamestnanca, musí však postupovať primerane tak, aby nebola potlačená základná zásada rozhodovania o trovách konania, ktorou je úspech vo veci, nad mieru primeranú dôvodom spočívajúcim v ochrane zamestnanca. Samotný status žalobkyne ako zamestnanca uplatňujúceho nárok z pracovnoprávneho vzťahu, dôvody hodné osobitného zreteľa nezakladá. V zásade platí, že každý môže v čase v akom sa rozhodne podať na súd žalobu, z tých dôvodov ktoré považuje za relevantné, pri úspechu musí však znášať dôsledky s vlastným rozhodnutím spojené. Bola to žalobkyňa, ktorá sa rozhodla podať žalobu voči žalovanému, v konaní však úspešná nebola, neuniesla dôkazné bremeno vlastných tvrdení, osobitnými okolnosťami na jej strane v zmysle jej sociálnych alebo majetkových pomerov neargumentovala. Pokiaľ preto súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania v zmysle zásady úspechu vo veci, bolo jeho rozhodnutie správne.

18. Odvolací súd, z dôvodov ktoré uviedol rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP, majúc ho za rozsudok vo výroku vecne správny, rozsudok potvrdil. Správnosť rozhodnutia sa týka taktiež rozhodnutia o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania odzrkadľujúceho výsledok sporu, ku ktorému sa v konaní dospelo.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní neúspešná, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu preto voči žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak j

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.